

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3To/12/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2121011655
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Katarína Stanislavská
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2024:2121011655.5

Uznesenie

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Kataríny Stanislavskej a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Ladislava Révesa, v trestnej veci obžalovaných A. B., nar. XX.XX.XXXX v C. a D. E., nar. XX.XX.XXXX v C., pre zločin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona a iné, o odvolaní prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 15.08.2023, č. k. 8T/26/2021-900, na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. apríla 2024 v Trnave takto

rozhodol:

Podľa § 319 Trestného poriadku odvolanie okresnej prokuratúry, z a m i e t a.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Trnava zo dňa 15.08.2023, č. k. 8T/26/2021-900 (ďalej len napadnutý rozsudok) boli obžalovaní A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., a D. E., nar. XX.XX.XXXX v C., podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodení spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava pod č. 1 Pv 73/21/2207-43 zo dňa 11.08.2021 pre skutok v bode 1 obžaloby kvalifikovaný ako zločin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v čase medzi 17.30 hod. a 18.00 hod. dňa 26.02.2021 v Trnave v parku Janka Kráľa na chodníku pri minigolfovom ihrisku obvinený A. B. po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obvinenou D. E. pristúpil k tadiaľ prechádzajúcemu A. F. a so slovami „A. zastav!“ ho oboma rukami sotil do chrbta, v dôsledku čoho A. F. spadol tvárou na zem a udel si hlavu nad pravým okom, následne si mu A. B. jednou nohou kľakol na chrbát, vykrútil mu ľavú ruku dozadu a svojou voľnou rukou mu zobral čiernu tašku, ktorú mal prevesenú krížom cez telo a hodil ju smerom k D. E., potom otočil A. F. na chrbát a začal mu prehľadávať vrecká bundy, kde z jedného mu vzal tabatierku s tabakom a papierom na šúľanie, bundu mu rozopol a z jej vnútorného vrecka mu odcudzil mobilný telefón zn. Realme C11 tyrkysovej farby, zatiaľ čo D. E. z jeho čiernej tašky odcudzila potraviny a to chlieb, 0,5 kg cibule a 4 plátky mäsa a následne sa obaja dali na útek smerom k železničnej stanici, čím poškodenému A. F. bytom C., spôsobili škodu v celkovej výške 121,90 EUR a odreninu na čele hlavy vpravo, odreninu jarmovej oblasti vpravo a odreninu chrbta pravej ruky, pričom tieto zranenia si nevyžiadali lekárske ošetrenie, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý sú obžalovaní stíhaní.

Zároveň bol napadnutým rozsudkom obžalovaný A. B., nar. XX.XX.XXXX v C., podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku oslobodený spod obžaloby Okresnej prokuratúry Trnava pod č. 1 Pv 73/21/2207-43 zo dňa 11.08.2021 pre skutok v bode 2 obžaloby kvalifikovaný ako zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že obvinený A. B. dňa 28.02.2021 v čase asi o 14.30 hod. v Trnave v Ružovom parku prišiel k tam na lavičke sediacemu A. F., od ktorého zisťoval, či tento podal naňho trestné oznámenie ohľadom lúpežného prepadnutia a potom, ako A. F. podanie trestného oznámenia z jeho strany potvrdil, mu A. B. povedal, aby si veľmi dobre rozmyslel, čo bude vypovedať, pretože ak by ho v danom prípade odsúdili, tak po návrate z výkonu trestu ho zabije, čím u A. F. vyvolal strach a obavy o život, pretože nebolo dokázané, že sa stal skutok, pre ktorý je obžalovaný stíhaný.

Podľa § 288 ods. 3 Trestného poriadku okresný súd poškodeného A. F., nar. XX.XX.XXXX, bytom C., s jeho nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Okresný súd napadnutý rozsudok odôvodnil v rozsahu č. I. 900-907 spisu.

Proti tomuto rozsudku ihneď po jeho vyhlásení podala odvolanie okresná prokurátorka (č.l. 898 spisu) a to voči výroku o oslobodení.

Obžalovaní A. B. a D. E., ktorí boli prítomní na hlavnom pojednávaní, sa vzdali práva na podanie odvolania a vyhlásili, že nesúhlasia s podaním odvolania vo svoj prospech ďalšími oprávnenými osobami (č.l. 898 spisu).

Okresná prokurátorka v písomnom odôvodnení odvolania doručenom okresnému súdu dňa 15.12.2023 (č.l. 918-919 spisu) po podrobnej rekapitulácii záverov napadnutého rozsudku namietala, že so závermi a hodnotením dôkazov okresným súdom sa nestotožňuje, pričom poukázala na príslušné odôvodnenie napadnutého rozsudku. K tomu uviedla, že súd spochybnil závery znaleckého posudku iba na základe otázok, na ktoré znalec odpovedal neurčito, avšak išlo o otázky presnejšieho ustálenia ovplyvnenia poškodeného alkoholom, kde súd aj obhajoba "tlačili" znalca do konkrétnych odpovedí, avšak tento opakovane udával, že vplyv alkoholu, jeho množstva, prípadne aj kombinácie s cigaretami je veľmi individuálny a preto sa odmietol konkrétnejšie vyjadriť a odpovedal iba v rovine "všeobecnosti a pravdepodobnosti". Napriek tomu znalec zotrval na tom, že poškodený v dôsledku požitia alkoholu nestratil kontakt s realitou, čo zažil, si pamätal a vedel to reprodukovať. Znalec tiež uviedol, že na vypovedanie nepravdy svedkom je vždy potrebná motivácia, avšak u poškodeného žiadnu takúto motiváciu nenašiel. Rovnako v prípravnom konaní nebol vykonaný žiaden dôkaz, že by poškodený mal motiváciu krivo obviňovať A. B. a D. E., nakoľko poškodený by z takéhoto konania nemal žiaden finančný prospech a s obvinenými nemal bližšie vzťahy, zbežne sa poznali a zdravili sa.

V ďalšom namietala, že súd síce voľne hodnotí vykonané dôkazy v zmysle § 2 ods. 12 Trestného poriadku, avšak uvedená zásada neznamená, že dôkazy si súd môže hodnotiť svojvoľne. Súd oslobodzujúci rozsudok založil na nevierohodnosti svedeckej výpovede poškodeného, pričom nie je dostatočne a logicky odôvodnené, prečo závery znaleckého posudku súd považuje za nesprávne a neuviedol žiaden iný dôkaz, ktorý by oslabil vierohodnosť výpovede poškodeného. Poukázala tiež na rozsudok Najvyššieho súdu ČR z 27. októbra 2010, sp. zn. 30 Cdo 3577/2008. K tomu dodala, že z vykonaného dokazovania je jasne preukázaná pravdivosť výpovede svedka aj ďalším nepriamymi dôkazmi, ako je znalecký posudok MUDr. Alexandra Korocza, ktorý potvrdil, že zranenia mohol poškodený utpieť spôsobom, ktorý popísal pri svojom výsluchu. Svedok G. H. potvrdil, že poškodený mu hneď ráno po skutku uviedol, čo sa stalo a že obžalovaný A. B. mu zobral telefón a peňaženku, ktorú mal schovanú v spodkoch. Tiež od poškodeného počul, že sa mu obžalovaný A. B. vyhrážal, že keď príde z basy, že ho zabije. Rovnaké sprostredkované informácie od poškodeného ohľadom skutku potvrdila aj svedkyňa I. J..

Na základe vyššie uvedených skutočností navrhla, aby Krajský súd Trnava podľa § 321 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil Okresnému súdu Trnava na nové konanie a rozhodnutie.

Obžalovaná D. E. sa k odvolaniu okresnej prokurátorky vyjadrila prostredníctvom svojho obhajcu osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 04.01.2024 (č.l. 921-922 spisu). Vo vyjadrení uviedla, že s odôvodnením rozsudku súdu prvého stupňa sa v celom rozsahu stotožňuje, keďže závery súdu korešpondujú s argumentáciou obhajoby po doplnenom dokazovaní. Okresný súd Trnava sa riadne a detailne v rozsudku vysporiadava s výsledkami dokazovania. Precízne uvádza jeho úvahu a hodnotenie jednotlivých dôkazov, pričom dôraz kladie najmä na hodnotenie výsledkov znaleckého dokazovania. Okresný súd Trnava logicky a jasne vysvetľuje, prečo vo veci vznikli pochybnosti o správnosti a hodnovernosti výsledkov znaleckého dokazovania, konkrétne poukazuje na jednotlivé závery znaleckého posudku a na vyjadrenia znalca. Uvedené následne hodnotí aj v kontexte iných dôkazov vykonaných na hlavnom pojednávaní v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov.

Kategoricky odmietla konštatovanie Okresnej prokuratúry Trnava o tom, že súd prvého stupňa a obhajoba „tlačili“ znalca do konkrétnych odpovedí. Znalec v znaleckom posudku konštatoval zachovanie špecifickej vierohodnosti poškodeného, avšak pripustil jej možné ovplyvnenie alkoholom. Keďže vo veci bolo nesporne dokázané, že poškodený vypil v dotknutý deň množstvo alkoholu, a tiež najmä svedok K. uvádzal, že poškodený pil veľa, dlhodobo, bolo nevyhnutné detailnejšie skúmať práve tému možnosti ovplyvnenia špecifickej vierohodnosti alkoholom, čo sám znalec v znaleckom posudku naznačil. Obhajoba, a nakoniec aj samotný súd prvého stupňa, videl v tejto otázke istú nezrozumiteľnosť a nejasnosť, preto dopytovali znalca na bližšie vyjadrenie sa k tejto otázke. Ak mala Okresná prokuratúra Trnava pocit, že obhajoba na znalca „tlačí“, mala možnosť takýto stav „namietat“, čo s výnimkou jednej otázky neurobila. Otázky kladené obhajobou a súdom boli vecné, zrozumiteľné a smerovali k vyjasneniu

záverov znaleckého posudku. Pri pohľade na otázky obhajoby je dokonca možné badať istú snahu o kladenie takých otázok, ktoré mohli dokonca obžalovanej uškodiť, avšak objektívnou snahou bolo nie „uškodit“ alebo „pomôcť“ obžalovanej, ale vyjasniť vzniknuté pochybnosti a detailnejšie pochopiť závery znaleckého posudku. Skúmanie vierohodnosti poškodeného zo strany znalca je len skúmaním z hľadiska psychologického, pričom Okresný súd Trnava správne poukazuje na Uznesenie Ústavného súdu SR z 19.10.2022 č. k. I. US 548/2022, z ktorého vyplýva, že posúdenie vierohodnosti je vo finále otázkou hodnotenia zo strany súdu. Znalecký posudok z odboru psychológie môže tomu len pomôcť, avšak nemôže byť jediným a smerodajným podkladom na hodnotenie vierohodnosti. Uvedený záver je umocnený práve v prejednávanej veci, kedy je z vykonaného dokazovania opakované pitie alkoholu poškodeným, vrátane dňa, kedy malo prísť k spáchaniu skutku.

V tejto súvislosti poukázala na to, že obžalovaní vypovedali konzistentne, pričom ich výpoveď stojí oproti výpovedi poškodeného. Znalec síce konštatoval zachovanie špecifickej vierohodnosti, avšak pripúšťa jej ovplyvnenie alkoholom. K tomu je tu svedok K., ktorý opisoval opakované užívanie alkoholu zo strany poškodeného, opakované straty telefónov, a priebeh udalostí v ružovom parku (odlišne, ako poškodený). K tomu sa pridáva konštatovanie znalca MUDr. Korocza, ktorý pripustil aj alternatívnu príčinu pádu poškodeného, než sozenie inou osobou. Na poklade uvedeného je úplne logické, že na závery znaleckého posudku z odboru psychológie je nevyhnutné nazerať kriticky, a bolo potrebné vykonať výsluch znalca za účelom odstránenia vzniknutých pochybností. Nemožno preto vytýkať obhajobe a súdu prvého stupňa, že vykonali výsluch znalca a kládli mu otázku k detailnejšiemu vyjadreniu ohľadom možného vplyvu alkoholu špecifickú vierohodnosť. Práve naopak, obžalovaná bola toho názoru, že ak by súd prvého stupňa nekriticky prebral závery znaleckého dokazovania, a znalca nevypočul k rozsahu, v akom ho vypočul, postupoval by v rozpore so zásadou voľného hodnotenia dôkazov a išlo by o prísne arbitrárny postup. Pochybnosti sa však odstrániť vo veci nepodarilo, preto bolo nevyhnutné vo veci aplikovať zásadu in dubio pro reo v súlade s argumentáciou obhajoby. Rozsudok súdu prvého stupňa preto považovala za správny, zákonný, riadne a zrozumiteľne odôvodnený.

Záverom navrhla, aby Krajský súd v Trnave odvolanie Okresnej prokuratúry Trnava voči napadnutému rozsudku Okresného súdu Trnava zamietol.

Obžalovaný A. B. sa k odvolaniu okresnej prokurátorky vyjadril prostredníctvom svojho obhajcu osobitným písomným podaním doručeným okresnému súdu dňa 18.01.2024 (č.l. 923-924 spisu). Vo vyjadrení uviedol, že doplnené dôvody odvolania proti napadnutému rozsudku zo strany prokurátorky Okresnej prokuratúry Trnava považuje za nedôvodné a aj celé jeho odvolanie, preto navrhol, aby Krajský súd v Trnave ako súd odvolací odvolanie prokurátorky okresnej prokuratúry zamietol, pretože podľa jeho názoru nie je dôvodné. Prokurátorka okresnej prokuratúry podľa jeho názoru neunesla dôkazné bremeno v trestnom konaní na hlavnom pojednávaní vedenom pred Okresným súdom v Trnave s poukazom na právne názory a závery Krajského súdu v Trnave uvedené v uznesení č. k. 3To/41/2022-664 zo dňa 09.06.2022, ktorým Krajský súd v Trnave ako súd odvolací už raz rozhodoval. Konanie na odvolacom súde

Krajský súd vo veci vykonal verejné zasadnutie za prítomnosti prokurátora krajskej prokuratúry, obžalovaného A. B., obžalovanej D. E., obhajcu obžalovaného a obhajcu obžalovanej. Verejné zasadnutie súd vykonal v neprítomnosti poškodeného A. F.. Obžalovaní boli o termíne verejného zasadnutia riadne upovedomení, obžalovaný A. B. upovedomenie prevzal 18.03.2024 a obžalovaná D. E. upovedomenie prevzala 14.03.2024.

Krajský prokurátor prítomný na verejnom zasadnutí uviedol, že sa v celom rozsahu pridržiava a poukazuje na písomné odôvodnenie odvolania Okresnej prokuratúry Trnava a navrhuje mu vyhovieť. Má za to, že dokazovaním vykonaným na I. stupňovom súde bola preukázaná vina obžalovaných na skutkovom a právnom základe uvedenom v obžalobe, avšak okresný súd vykonané dôkazy vyhodnotil nesprávne a následne dospel k nesprávnym záverom. Napadnutý rozsudok navrhol zrušiť v celom rozsahu a vrátiť vec súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Obhajca obžalovaného A. B. uviedol, že navrhuje odvolanie prokurátora zamietnuť.

Obhajca obžalovanej D. E. uviedol, že s poukazom na vyjadrenie zo dňa 04.01.2024 navrhuje odvolanie Okresnej prokuratúry Trnava zamietnuť.

Obžalovaný A. B. sa v konečnom návrhu pridržiaval vyjadrenia svojho obhajcu.

Obžalovaná D. E. sa v konečnom návrhu priklonila k vyjadreniu svojho advokáta..

Krajský súd, na základe riadne a včas podaného odvolania okresnej prokurátorky, postupom podľa § 317 odsek 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a dôvodnosť napadnutého rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Uvedeným postupom zistil, že odvolanie okresnej prokurátorky nie je dôvodné.

Preskúmaním napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, odvolací súd zhodne ako súd I. stupňa zistil, že:

- prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava podal dňa 11.08.2021 obžalobu na obvinených A. B. a D. E. v bode 1. obžaloby pre zločin lúpež spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona a zločin marenie spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona a na obvineného A. B. v bode 2. obžaloby pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona;

- Okresný súd Trnava rozsudkom zo dňa 10.01.2022, č.k. 8T/26/2021-598, rozhodol tak, že obžalovaných A. B. a D. E. uznal za vinných v bode 1. obžaloby pre zločin lúpeže spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona a obžalovaného A. B. uznal za vinného v bode 2. obžaloby pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona na skutkom základe tam uvedenom. Za túto trestnú činnosť okresný súd obžalovanému A. B. uložil podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2, ods. 4 Trestného zákona, § 37 písm. m) Trestného zákona a § 41 ods. 2 Trestného zákona zvýšený úhrnný trest odňatia slobody vo výmere 5 rokov a 8 mesiacov, pričom na uložený výkon trestu odňatia slobody ho podľa § 48 ods. 2 písm. b) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia. Súčasne za túto trestnú činnosť okresný súd obžalovanej D. E. uložil podľa § 188 ods. 1 Trestného zákona s použitím § 38 ods. 2 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere 3 roky a 6 mesiacov, pričom na uložený výkon trestu odňatia slobody ju podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Zároveň podľa § 287 ods. 1 Trestného poriadku okresný súd uložil obžalovaným povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť poškodenému A. F., nar. XX.XX.XXXX, škodu vo výške 90,- Eur. Podľa § 288 ods. 2 Trestného poriadku poškodeného A. F., nar. XX.XX.XXXX, so zvyškom jeho nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie obaja obžalovaní;

- následne Krajský súd v Trnave uznesením zo dňa 09.06.2022, č. k. 3To/41/2022-664, napadnutý rozsudok prvostupňového súdu podľa § 321 ods. 1 písm. b), písm. c) Trestného poriadku v celom rozsahu zrušil a podľa § 322 ods. 1 Trestného poriadku vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Po zrušení a vrátení veci okresnému súdu bolo jeho úlohou dôsledne sa vysporiadať s otázkou vierohodnosti poškodeného a za tým účelom doplniť dokazovanie pribatím znalca na skúmanie závislosti, zdravotného stavu a osobnosti poškodeného, s prihliadnutím na množstvo požitého alkoholu, ktoré je schopné ovplyvniť jeho schopnosť pamätať si prežité udalosti a tieto vierohodne zreprodukovať. V súlade s uvedenými zásadami bolo úlohou okresného súdu rozhodnúť o vine obžalovaných, pričom mal zvážiť, či v danom prípade neprichádza do úvahy i postup podľa § 285 Trestného poriadku;

- po vrátení veci okresnému súdu bolo na hlavnom pojednávaní vykonané dokazovanie výsluchom znalca PhDr. Igora Obucha, čítaním záverov znaleckého posudku č. 51/2022 zo dňa 17.05.2023 (č.l. 740-759), čítaním lustrácii na obžalovaného A. B., čítaním lustrácii na obžalovanú D. E. a ostatného spisového materiálu.

Po preskúmaní obsahu spisového materiálu krajský súd v prvom rade zistil, že okresný súd rešpektoval povinnosť vyplývajúcu mu z ust. § 327 ods. 1 Trestného poriadku, teda viazanosť právnym názorom odvolacieho súdu, keď postupoval podľa pokynov vyjadrených v uznesení Krajského súdu v Trnave zo dňa 09.06.2022, č. k. 3To/41/2022-664 (okresný súd doplnil dokazovanie pribatím znalca na skúmanie závislosti, zdravotného stavu a osobnosti poškodeného), teda postupoval v súlade s Trestným poriadkom, na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné dôkazy v rozsahu potrebnom pre náležité zistenie skutkového stavu veci nevyhnutného pre zákonné a objektívne rozhodnutie. Okresný súd tiež dodržal všetky zákonné ustanovenia, zmyslom ktorých je zabezpečenie práva obžalovaných na obhajobu, následne v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku vykonané dôkazy vyhodnotil po uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivito i v ich súhrne a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam, ktoré zodpovedajú vykonaným dôkazom.

K oslobodzujúcim výrokom

Podľa § 2 ods. 10 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol zistený skutkový stav veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie. Dôkazy obstarávajú z úradnej povinnosti. Právo obstarávať dôkazy majú aj strany. Orgány činné v trestnom konaní s rovnakou starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému, ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech, a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy tak, aby umožnili súdu spravodlivé rozhodnutie.

Podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení

všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

Podľa § 168 ods. 1 Trestného poriadku, ak rozsudok obsahuje odôvodnenie, súd v ňom stručne uvedie, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia opiera a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporujú. Z odôvodnenia musí byť zrejmé, ako sa súd vyrovnal s obhajobou, prečo nevyhovel návrhom na vykonanie ďalších dôkazov a akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. Ak rozsudok obsahuje ďalšie výroky, treba odôvodniť aj tieto výroky.

Pokiaľ ide o napadnuté výroky o oslobodení obžalovaných spod obžaloby, krajský súd v prvom rade konštatuje, že okresný súd vykonal na hlavnom pojednávaní všetky dostupné a potrebné dôkazy na objasnenie skutkového stavu veci a následne vykonané dôkazy vyhodnotil individuálne ako i v súhrne podľa pravidiel uvedených v § 2 ods. 12 Trestného poriadku a tak dospel k správne mu záveru, že nebolo jednoznačne a bez pochyb preukázané, že sa stali žalované skutky.

Krajský súd plne súhlasí so záverom okresného súdu, že po starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu a následnom hodnotení dôkazov jednotlivo i v ich súhrne sa nemožno stotožniť s názorom obžaloby, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že skutky sa stali a v nadväznosti na to uznať vinu obžalovaných a uložiť im trest. Tu platí, že na preukázanie viny obžalovaných musí súhrn priamych a nepriamych dôkazov tvoriť logickú, ničím nenarušovanú sústavu navzájom sa dopĺňujúcich dôkazov, ktorá vo svojom celku nielen spoľahlivo preukazuje všetky okolnosti žalovaných skutkov a usvedčuje z ich spáchania obžalovaného, príp. obžalovaných, ale súčasne vylučuje možnosť akéhokoľvek iného záveru. Výrok o vine môže byť založený teda len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, že sa stali žalované skutky (resp. žalovaný skutok) a že ho (resp. ich) spáchali obžalovaní (resp. obžalovaní).

V konkrétnostiach posudzovaného prípadu krajský súd konštatuje, že odôvodnenie napadnutého rozsudku potom predstavuje dostatočný základ pre jeho výrok. Okresný súd v potrebnej miere vysvetlil, na základe akých právnych úvah rozhodol o oslobodení obžalovaných A. B. a D. E. spod obžaloby postupom podľa § 285 písm. a) Trestného poriadku a jasne a zrozumiteľne odôvodnil svoje skutkové zistenia a právne závery. Krajský súd sa stotožňuje so záverom okresného súdu, že z vykonaných dôkazov, či už išlo o výsluchy osôb, alebo listinné dôkazy, žiaden jednoznačne nepreukázal, že by obžalovaní v kritickom čase spoločne násilne lúpežne prepadli poškodeného A. F. v úmysle od cudziť mu v obžalobe konkretizované veci v hodnote 121,90 Eur a súčasne, že by obžalovaný A. B. svojim konaním použil hrozbu násilia, aby pôsobil na svedka poškodeného A. F..

S prihliadnutím na obsah odvolacích námietok okresnej prokurátorky, v ktorých táto opätovne hodnotila vykonané dôkazy, pričom v súhrne zastávala názor, že vykonané dôkazy potvrdzujú, že sa skutky stali tak, ako sú uvedené v obžalobe, naopak krajský súd, totožne ako okresný súd, je toho názoru, že pokiaľ ide o štruktúru usvedčujúcich dôkazov, táto je jednoznačne nedostatočná na preukázanie právne relevantnej skutočnosti, že sa skutky vôbec stali.

V celej dôkaznej situácii sa v podstate vyprofilovali počas hlavného pojednávania dva proti sebe stojace skupiny dôkazov, a to na jednej strane tvrdenia obžalovaných D. E. a A. B., ktorí na hlavnom pojednávaní vypovedali v zásade rovnakým spôsobom a to tým, že v inkriminovanom čase boli s poškodeným, ktorý sa postavil a následne sám spadol, obžalovaný A. B. mu pomohol vstať, pričom akúkoľvek trestnú činnosť popreli. Rovnako obaja obžalovaní popreli, že by obžalovaný A. B. následne o inkriminovanom skutku vôbec s poškodeným komunikoval a teda by sa mu aj vyhrážal. Podrobne sú ich výpovede rozvedené v odôvodnení napadnutého rozsudku.

Na druhej strane zo spáchania stíhaných skutkov obžalovaných v podstate priamo usvedčoval len poškodený A. F., ktorého výpoveď aj odvolací súd nepovažuje za jasnú, logickú, presvedčivú, vierohodnú a zároveň inými dôkazmi nespochybniteľnú. Odvolací súd predovšetkým poukazuje na to, že poškodený A. F. na hlavnom pojednávaní vypovedal k prvému skutku tak (skrátene), že keď dopili pivo a zvyšok vodky, zhasol rádio, dal si telefón do bočného vaku a išiel smerom domov promenádou až dole ako sa chodí cez koľaje nadchod. Ako išiel, tam je golfové mini ihrisko, tak tam ho dobehol obžalovaný a sotil ho na zem. Obžalovaný ho sotil do chrbta, spadol rukami a tvárou dolu. Potom ho otočil, zahliadol D. E. asi 4-5 metrov, musel ho otočiť, pretože potreboval rozopnúť bundu a dostať sa k telefónu, zobral mobil a hneď zmizol. Nevidel, čo sa dialo s jeho taškou, hodili ju za neho, nevidel, kam tá taška letela, len ju našiel pri lavičke odhodenu a to futro už bolo roztrhané. Chýbali tam chleba, pol kila cibule a pol kila mäsa, hygienické veci tam zostali. Lavička bola asi dva metre od neho. Potom obžalovaná odišla spolu s obžalovaným smerom na stanicu. O prepadaní a ukradnutí mobilu hovoril G. H.. K druhému skutku uviedol, že do ružového parku prišli obžalovaní, to bolo vtedy, keď sa mu vyhrážal, že keď to

odsedí, že ho zabije, lebo mu povedal, „vráť mi mobil a nebudem z toho nič robiť“. Dostal strach a zobral sa a išiel preč. G. H. a I. J. v ružovom parku nestretol, bol tam sám a L. tam bol. G. H. a I. J. vedeli o prepadaní, dozvedeli sa to na druhý deň, keď prišiel z kriminálky, pretože to povedal G. H. na ubytovni ešte, nespomína si, či to bolo večer alebo ráno, ale asi ráno, lebo večer už spal, mal zhasnuté. Postupom podľa § 264 ods. 1 Trestného poriadku bola prečítaná skoršia výpoveď svedka poškodeného zo dňa 21.04.2021, v ktorej uviedol, že „B. potom moju tašku chytil a hodil ju smerom k nej, teda k E.. E. som si všimol potom ako ku nej B. hodil túto moju čiernu tašku,“ a „Po príchode do útulku som povedal G., čo sa stalo, teda, že ma okradol J., teda A. B.. Ja som povedal, že im kúpim aj alkohol a on ma takto olúpi. Vojto mi povedal, že som mal ísť s ním domov ako išiel on.“ Poškodený k rozporom uviedol, že obžalovanú videl vtedy, keď padal a vie, že bola za obžalovaným nejakých 4-5 metrov. Potom ju už nevidel, lebo ležal tvárou dolu. Padal pravou stranou dolu, dal si ruku k hlave, aby sa neudrel. K druhej časti uviedol, že to je pravda, on mu vravel že mal ísť s ním domov, že by sa nič nestalo.

Vzhľadom na uvedené, krajský súd zvažoval, ktorej z týchto výpovedí je potrebné uveriť, pričom verziu poškodeného o odcudzení mobilného telefónu obžalovanými svojimi výpoveďami v tejto časti podporili svedkovia F. K. a G. H.. Verziu poškodeného o tom, že sa obžalovaný A. B. vyhrážal poškodenému, podporila vo svojej výpovedi svedkyňa I. J.. Žiadny z menovaných svedkov však v podstate nebol očitým svedkom udalostí opísaných v skutkových vetách obžaloby, ktoré sú predmetom trestného stíhania, teda v procesnej použiteľnej časti tieto výpovede nič relevantné ohľadom stíhanej trestnej činnosti neuviedli. Skutočnosti, ku ktorým sa menovaní svedkovia vyjadrili, boli len sprostredkované od samotného poškodeného A. F., preto žiadna z výpovedí týchto svedkov v podstate nevyznieva v neprospech obžalovaných.

V nadväznosti na to potom nie je možné prehliadnuť ani na ďalšie skutočnosti, ktoré vyvolávajú pochybnosti o vine obžalovaných. Predovšetkým ide o výsluch znalca MUDr. Alexandra Kőröczza, PhD., ktorý (okrem ďalších skutočností) na otázku, či bolo možné pri hodnotení podkladov, ktoré mu boli poskytnuté s istotou určiť, čo spôsobilo nekoordinovaný pád poškodeného dopredu, odpovedal, že nie, z charakteru zranení tak isto z dodanej fotodokumentácie nie je možné určiť príčinu nekoordinovaného pádu dopredu. V odbornom vyjadrení odpovedal priamo na otázku položenú vyšetrovateľom, či sa mohlo stať toto zranenie, alebo teda tento nekoordinovaný pád postrčením do chrbta, ako je to uvedené vo výpovedi poškodeného. Neuviedol, že sa to tak stalo. Na otázku, či môže určitý stupeň opitosti človeka viesť k nekoordinovanému pádu na zem, odpovedal, že určite áno, môže, záleží od hladiny alkoholu v krvi, metabolizmu človeka, ako dokáže tento alkohol spracovať, aké má na neho tento alkohol účinky. Ďalej uviedol, že nekonštatoval, že úraz sa stal 26.02.2021, to konštatoval z jeho pohľadu vyšetrovateľ, on uviedol, že z doloženej fotodokumentácie nie je možné objektívne určiť čas vzniku poranení, na základe tých dôkazov, alebo tých materiálov ktoré mal k dispozícii, sa nedá určiť dátum vzniku zranenia, a tak je možné, že toto zranenie sa stalo aj v inom čase ako 26.02.2021. Na otázku, či následok zranení poškodeného mohol byť spôsobený aj jeho nekoordinovaným pádom bez pričinenia tretej osoby, tzn. akéhokoľvek strčenia zozadu, odpovedal, že áno, uviedol to aj v bode č. 2, že mechanizmus vzniku zranení je nekoordinovaný pád s následným kontaktom s drsným povrchom zeme. Tento nekoordinovaný pád smeroval dopredu. Príčinu tohto pádu s doloženej fotodokumentácie nevie objektívne určiť. Ďalej uviedol, že z fotiek nevie určiť, či poškodený bol alebo nebol v čase vzniku zranenia pod vplyvom alkoholu, a že na fotkách zo dňa 26.02.2021, ktoré mu boli poskytnuté vyšetrovateľom sa nachádzali rany, ktoré vznikli v časovom rozmedzí maximálne 7 dní pred uvedenou fotkou.

Z uvedených vyjadrení znalca MUDr. Alexandra Kőröczza, PhD. potom nemožno jednoznačne konštatovať, že popísané zranenia poškodeného vznikli takým spôsobom, ako tvrdil poškodený, nakoľko znalec potvrdil, že sa nedá určiť dátum vzniku zranenia a tak je možné, že predmetné zranenie sa stalo aj v inom čase ako dňa 26.02.2021. Dokonca na otázku, či následok zranení poškodeného mohol byť spôsobený aj jeho nekoordinovaným pádom bez pričinenia tretej osoby, znalec konštatoval, že áno, uviedol to aj v bode č. 2, že mechanizmus vzniku zranení je nekoordinovaný pád s následným kontaktom s drsným povrchom zeme. Tento nekoordinovaný pád smeroval dopredu. Príčinu tohto pádu s doloženej fotodokumentácie znalec nevedel objektívne určiť. Vzhľadom na uvedenú konštatáciu znalca, bolo potrebné hodnotiť tento dôkaz jednoznačne v prospech obžalovaných.

Naproti tomu sú výpovede viacerých svedkov o tom, že poškodený A. F. bol v inkriminovanom čase pod vplyvom alkoholu, čo potvrdil aj sám menovaný poškodený, ktorý priznal, že vypil pivo a zvyšok vodky, no zároveň vyvrátil, že nebol v takom stave, že by sa cítil byť opitý. Za účelom skúmania závislosti, zdravotného stavu a osobnosti poškodeného s prihliadnutím na množstvo požitého alkoholu, ktoré je schopné ovplyvniť jeho schopnosť pamätať si prežitú udalosť a tieto vierohodne zreprodukovať, bol okresným súdom pribratý znalec z odvetvia psychiatrie PhDr. Igor Obuch. Menovaný znalec síce uviedol, že všeobecnú a aj špecifickú vierohodnosť výpovede poškodeného považuje za vyhovujúcu,

poškodený je schopný správne vnímať, interpretovať a reprodukovať realitu, u poškodeného bolo explorované škodlivé užívanie alkoholu, bez prejavov rozvinutej závislosti, ďalej znalec konštatoval prejavy simplexnej intoxikácie po požití alkoholu, bez straty kontaktu s realitou alebo skresleného vnímania alebo ovplyvnenia pamäte a v rámci jeho osobnosti nezistil také črty, ktoré by mohli negatívne vplyva na vierohodnosť, a že zo psychologického hľadiska nie je zrozumiteľná motivácia poškodeného nehovoriť pravdu, avšak tak ako okresný súd, aj krajský súd je toho názoru, že doplňujúcimi otázkami, ktoré boli znalcovi pokladané na hlavnom pojednávaní, bola spochybnená správnosť týchto záverov. Na jednej strane znalec na hlavnom pojednávaní uviedol konkrétne závery, potom však v zásade uviedol, že na tieto závery má vplyv množstvo alkoholu a nakoniec uviedol, že nevie, či bol poškodený opitý, resp. aké mal v sebe množstvo alkoholu. Znalec sa tak vyjadroval aj napriek tomu, že v konaní sa niektorí svedkovia, dokonca aj sám poškodený, vyjadrili k množstvu a druhu alkoholu, ktorý mal poškodený pred inkriminovaným skutkom užiť. Na druhej strane znalec pripustil, že množstvo alkoholu má vplyv na schopnosť vnímať a pamätať si prežitú udalosť, neskôr naopak na výsluchu na hlavnom pojednávaní k otázkam smerujúcim k týmto skutočnostiam, tento to v podstate vylúčil a poukázal na patologické javy a duševné choroby. Ak však množstvo alkoholu má vplyv na schopnosť osoby vnímať a pamätať si („pamätám si“ – medzistupne - „nepamätám si“) a znalec nemal vedomosť o konkrétnom množstve u poškodeného v čase inkriminovaného skutku, potom týmto boli prezentované závery znalca jednoznačne spochybnené. Preto pokiaľ ide o tento dôkaz, správne ho okresný súd hodnotil ako svedčiaci v prospech obžalovaných, nakoľko tento jednoznačne nerozptýlil pochybnosti o vierohodnosti výpovede svedka poškodeného A. F..

Po vyhodnotení všetkých vo veci vykonaných dôkazov má aj krajský súd za to, že štruktúra použiteľných a usvedčujúcich dôkazov je v tejto trestnej veci natoľko slabá, že neumožňuje vysloviť nepochybný a jednoznačný záver o tom, že skutky sa stali tak, ako sú opísané v obžalobe. Hoci indície v tomto smere sú, ale chýba taká komplexná sústava dôkazov, ktorá by sa vzájomne doplňovala, bola by logická, ničím nenarušená a vo svojom celku by nielen spoľahlivo preukazovala všetky okolnosti žalovaných skutkov, ale by aj z ich spáchania bezpečne usvedčovala obžalovaných bez toho, aby súčasne rozumne vylučovala možnosť akéhokoľvek iného záveru. V prejednávanej veci ale takýto stav nenastal.

Totíto dôkazy takého charakteru, akými sú svedecká výpoveď poškodeného A. F. ako i výpoveď znalca PhDr. Igora Obucha a na to nadväzujúce vecné a listinné dôkazy, aby boli spôsobilé usvedčiť obžalovaných z predmetnej trestnej činnosti, musia spĺňať tie najnáročnejšie požiadavky na presvedčivosť a na jednoznačný súlad s prípadnými ďalšími subjektívnymi i objektívnymi dôkazmi. Len nespochybniteľný obsah takýchto dôkazov môže byť podkladom pre záver o vine osoby postavenej pred súd. Tento záver musí byť bezpečne a spoľahlivo preukázaný, nesmie vyvolávať ani najmenšie pochybnosti, či neobjasnené otázky. V kontexte celej dôkaznej situácie aj podľa názoru odvolacieho súdu absentuje čo i len jeden priamy usvedčujúci dôkaz, na ktorom by bolo možné bezpečne prijať záver, že skutky sa stali tak, ako sú opísané v obžalobe.

Zhrňujúc výsledky dokazovania nie je preto možné ani podľa názoru odvolacieho súdu mať bez akýchkoľvek pochybností za preukázané, že predmetné skutky právne kvalifikované ako zločin lúpeže formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona a zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona sa stali tak, ako sú opísané v obžalobnom návrhu okresnej prokurátorky.

V tejto súvislosti odvolací súd pripomína, že výrok o vine zo spáchania trestného činu nie je možné založiť len na indiciách, domnienkach, či len na, do určitej miery, pravdepodobných skutkových záveroch. Výrok o vine musí byť založený na skutkovom stave, o ktorom nie sú dôvodné (rozumné) pochybnosti a ktorý nepochybne vyplýva z vykonaných dôkazov. K tomu krajský súd len dodáva, že výrok o vine sa môže zakladať len na takých dôkazoch, ktoré celkom vylučujú pochybnosť, či sa stal skutok, ktorý je predmetom trestného stíhania. Všetky okolnosti dôležité pre rozhodnutie musia byť spoľahlivo preukázané v súlade so skutočnosťou tak, aby nevzbudzovali žiadnu pochybnosť. Zistením skutočného stavu veci teda nie je len zistenie stupňa pravdepodobnosti dokazovanej okolnosti, keď výsledky dokazovania síce pripúšťajú možnosť záveru, že dokazovaná okolnosť môže existovať, avšak na druhej strane nevylučujú možnosť iného záveru (obdobne pozri R 40/1969).

Potom poukazujúc na odvolanie okresnej prokurátorky, kde táto polemizuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a presadzuje vlastnú verziu skutkového deja, ktorá korešponduje s obžalobou a je založená na inom hodnotení dôkazov (napríklad namietala, že nebol vyprodukovaný žiaden dôkaz, že by poškodený mal motiváciu krivo obviniť obžalovaných alebo že súd oslobodzujúci rozsudok založil na nevierohodnosti svedeckej výpovede poškodeného, pričom nie je dostatočne a logicky odôvodnené, prečo závery znaleckého posudku súd považuje za nesprávne a neuviedol žiaden iný dôkaz, ktorý by oslabil vierohodnosť výpovede poškodeného a podobne), pokiaľ teda ide o výhrady

okresnej prokurátorky voči hodnoteniu dôkazov, krajský súd pripomína, že v trestnom konaní platia zákonom stanovené pravidlá pre zisťovanie skutkového stavu veci a pre hodnotenie dôkazov. Podľa nich je potrebné zisťovať skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom pre rozhodnutie. Trestný poriadok nestanovuje žiadne pravidlá, pokiaľ ide o mieru dôkazov potrebných na preukázanie určitej skutočnosti, ani váhu jednotlivých dôkazov. Inak povedané, Trestný poriadok neupravuje otázku minimálneho množstva a kvality dôkazov potrebných na preukázanie viny obžalovaných. Platí zásada voľného hodnotenia dôkazov, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní a súd hodnotia dôkazy získané zákonným spôsobom podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne nezávisle od toho, či ich obstaral súd, orgány činné v trestnom konaní alebo niektorá zo strán.

V súvislosti s hodnotením dôkazov platí aj druhé pravidlo, podľa ktorého ak okresný súd postupoval pri hodnotení dôkazov dôsledne podľa § 2 ods. 12 Trestného poriadku, teda že ich hodnotil na základe vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu jednotlivo i v ich súhrne a dospel k logicky odôvodneným skutkovým zisteniam, krajský súd nemôže napadnutý rozsudok zrušiť len preto, že by sám na základe svojho presvedčenia hodnotil tie isté dôkazy s iným do úvahy prichádzajúcim výsledkom. V takom prípade totiž nie je možné napadnutému rozsudku vytknúť žiadnu vadu v zmysle uvedeného ustanovenia (pozri R 53/1992).

Krajský súd tiež opakovane vo svojich rozhodnutiach prízvukuje, že právo na spravodlivý proces neznamena právo na to, aby bola strana konania pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami, predstavami a právnymi názormi. Súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak sa neriadi jej výkladom všeobecne záväzných právnych predpisov. Rovnako súd neporuší žiadne práva strany v konaní, ak si neosvojí ňou navrhnutý spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, lebo proces dokazovania (a to nie len z hľadiska hodnotenia obsahu jednotlivých dôkazov, ale aj z hľadiska rozsahu dokazovania) je ovládaný zásadou voľného hodnotenia, kedy po vykonaní logických úsudkov v kontexte všetkých vo veci vykonaných dôkazov dochádza k vydaniu meritórneho rozhodnutia. Zákon pritom neurčuje a ani nemôže určiť konkrétne pravidlá, podľa ktorých by sa malo vychádzať v konkrétnom prípade pri určení rozsahu dokazovania alebo pri hodnotení obsahu dôkazov, prípadne ich vzájomnej súvislosti. Jediným všeobecným pravidlom určujúcim rozsah dokazovania je zásada vyjadrená v ustanovení § 2 ods. 10 Trestného poriadku, podľa ktorej orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

Preto tá odvolacia námietka okresnej prokurátorky, v ktorej poukázala na pravdivosť výpovede poškodeného A. F., ktorá je podľa jej názoru podporená aj ďalšími nepriamymi dôkazmi (napr. znaleckým posudkom MUDr. Alexandra Köröczza, PhD. a svedeckými výpoveďami G. H. a I. J.), naopak aj podľa názoru krajského súdu táto svedecká výpoveď poškodeného nie je podporená v podstate žiadnymi dôkazmi (či už priamymi alebo nepriamymi). Je pravda, že znalec MUDr. Alexander Köröcz, PhD. výslovne nepoprel, že zranenia mohol poškodený utrpieť spôsobom, ktorý popísal pri svojom výsluchu, avšak toto tvrdenie ani s určitosťou nepotvrdil. Naopak znalec potvrdil nielen to, že sa nedá určiť dátum vzniku zranenia a tak je možné, že predmetné zranenie sa stalo aj v inom čase ako dňa 26.02.2021, dokonca na otázku, či následok zranení poškodeného mohol byť spôsobený aj jeho nekoordinovaným pádom bez pričinenia tretej osoby, znalec konštatoval, že áno, uviedol to aj v bode č. 2, že mechanizmus vzniku zranení je nekoordinovaný pád s následným kontaktom s drsným povrchom zeme. Súčasne ani svedecké výpovede G. H. a I. J., na ktoré poukázala okresná prokurátorka vo svojom odvolaní, k týmto krajský súd si dovoľuje zopakovať, že menovaní svedkovia mali gro informácií, ktoré pred súdom uvádzali, len sprostredkované od samotného poškodeného A. F. Ani jeden z nich svedkom udalostí medzi obžalovanými a poškodeným, opísanými v obžalobe, v podstate neboli.

V súhrne potom možno uviesť, že výpoveď poškodeného A. F. vzhľadom na jej obsah a osobnosť poškodeného neposkytla nespochybniteľný dôkaz o tom, že predmetné skutky sa stali. Vo všeobecnosti by výpoveď poškodeného bolo možné pri existencii iných podporných výpovedí akceptovať ako vierohodnú, avšak v danej veci takéto dôkazy absentujú. Okrem toho vyššie uvedené svedecké výpovede ohľadom povesti poškodeného, výpoveď znalca ohľadom závislosti, zdravotného stavu a osobnosti poškodeného s prihliadnutím na množstvo pozitívneho alkoholu ako i závery znaleckého skúmania zranení poškodeného vniesli do hodnotenia výpovede poškodeného opodstatnené pochybnosti o tom, či táto výpoveď reálne odzrkadľuje priebeh konania obžalovaných. Preto aj s prihliadnutím na znalecké závery v spojení so všetkými v konaní dokázanými skutočnosťami nie je možné jednoznačne dospieť k záveru, že na jednej strane výpoveď poškodeného jednoznačne objektívne a pravdivo potvrdzuje konkrétnu udalosť, jej priebeh a jej jednotlivé prvky, a na druhej strane výpovede obžalovaných nie a nemajú ani žiaden vplyv na zisťovanie podstatných

okolností. Z uvedeného dôvodu sa odvolací súd stotožnil so závermi súdu prvého stupňa o nevierohodnosti výpovede poškodeného, stotožnil sa aj so záverom, že nebolo nado všetku pochybnosť výpoveďou poškodeného preukázané, že skutky kvalifikované ako zločin lúpeže spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 k § 188 ods. 1 Trestného zákona a zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1 písm. d) Trestného zákona, sa stali.

Preto k ďalšej argumentácii okresnej prokurátorky uvedenej v odvolaní, krajský súd uzatvára, že podstatným faktom je, že prokuratúre sa nepodarilo bez akýchkoľvek pochybností preukázať, že skutky sa stali presne tak, ako sú opísané v obžalobe. Naopak krajský súd zastáva ten názor, že okresnou prokurátorku tvrdená konštrukcia stíhanej trestnej činnosti bola vykonaným dokazovaním preukázaná len v takom stupni pravdepodobnosti, ktorý súdu neumožnil vysloviť záver o vine obžalovaných, nakoľko túto je potrebné v trestnom konaní preukázať bez rozumných pochybností, a to vykonanými dôkazmi. Nemožno ju odvodzovať z predpokladov ani z domnienok, hoci by boli akokoľvek logické. Takéto dôkazy, ktoré by preukazovali, že sa skutky vôbec stali ako i to, že ich spáchali obžalovaní, neboli v prvostupňovom konaní vykonané. Okresná prokurátorka ani v odvolaní proti napadnutému rozsudku, neuviedla dôkazy, alebo skutočnosti, ktoré majú z dôkazov vyplývať, a zároveň preukázať, že sa stíhaná trestná činnosť, ktorej sa mali dopustiť obžalovaní, stala tak, ako uvádza obžaloba.

Z pohľadu vyššie uvedeného krajský súd len vo všeobecnosti dodáva, že to, že sa skutky naozaj stali, nie je možné založiť na hypotetických záveroch, ktoré sú v rovine pravdepodobnosti (a to ani pravdepodobnosti vyššieho stupňa). Pre takýto výrok musí byť daná istota, o ktorej, vychádzajúc z hodnotenia vykonaných dôkazov, nie je dôvod pochybovať. Ak po vykonaní a zhodnotení všetkých dostupných dôkazov zostanú pochybnosti o niektorej skutkovej okolnosti významnej čo do otázky viny, nemožno rozhodnúť v neprospech obžalovanej osoby. Inak povedané, ak v konkrétnej trestnej veci vykonané dôkazy pripúšťajú alternatívnu možnosť o nevine, je súd povinný v zmysle princípu „in dubio pro reo“ (v pochybnostiach v prospech veci obžalovaného) obžalovanú osobu spod podanej obžaloby oslobodiť. Tento princíp sa odvíja od jednej z najzákladnejších zásad trestného konania, ktorou je zásada prezumpcie neviny. Prezumpcia neviny vždy (aj pri zavedení kontradiktórnych prvkov do trestného procesu) vyžaduje, aby to bol štát, ktorý nesie v trestnom konaní konkrétne dôkazne bremeno v otázke viny. Pokiaľ možno v trestnom konaní na základe vykonaného dokazovania dospieť k niekoľkým pravdepodobným skutkovým verziam, je súd povinný prikloniť sa k verzii, ktorá je pre obžalovanú osobu priaznivejšia, nakoľko iba tak nedochádza k porušeniu princípu rozhodovania „in dubio pro reo“, a tým aj zásady prezumpcie neviny. Trestné konanie vyžaduje v tomto ohľade ten najvyšší možný stupeň istoty, ktorý možno od ľudského poznania požadovať, aspoň na úrovni všeobecného pravidla „preukázania mimo akúkoľvek rozumnú pochybnosť“.

V tomto smere krajský súd poukazuje aj na judikatúru, ktorá konštatuje, že zásada zisťovania skutkového stavu veci, o ktorom nie sú dôvodné pochybnosti vyžaduje, aby súd oprel svoje rozhodnutie o vine len o jednoznačne zistené fakty a nie o konštrukcie skutkového deja, domnienky, indície, resp. vinu obžalovanej osoby vyvodzoval len na pravdepodobných skutkových záveroch. Tam, kde nie je možné bezpečne určiť, ktorá z variant skutkového riešenia zodpovedá skutočnosti, musí súd voľiť tú, ktorá je pre obžalovanú osobu najpriaznivejšia (obdobne pozri R 46/1963), pričom ani vysoký stupeň podozrenia sám osebe nemôže vytvoriť zákonný podklad pre odsudzujúci výrok. Z uvedených dôvodov preto nebolo možné prisvedčiť odvolacím námietkam okresnej prokurátorky, ktoré boli v rozpore s touto základnou zásadou a ktoré smerovali len do iného hodnotenia vierohodnosti dôkazov o vine obžalovaných.

Keďže krajský súd potom nezistil žiadne dôvody pre zmenu prvostupňového rozhodnutia, odvolanie okresnej prokurátorky ako nedôvodné v zmysle § 319 Trestného poriadku zamietol.

Toto uznesenie bolo prijaté v senáte pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu riadny opravný prostriedok nie je prípustný.